Смуток, Перікле, довкола запав, не зазнає сьогодні
Втіхи ніхто з громадян, місто — в скорботі важкій,
Скільки прекрасних людей розколихане бурею море
Вкрило! Від болю та сліз наші серця водночас
Мовби набрякли. І все ж од нестерпної туги, мій друже,
Засіб дали нам боги — стійкість незламну душі.
Лихо по черзі спадає на кожного: от і над нами
Нині простерлось воно, нас до живого дійма,
Завтра страждатимуть інші; тож годі! Згадайте, нарешті,
Хто ви, й слізливим жінкам жалощі й тугу лишіть!

(А.Содомора, 2000)